

ЧАСОПІСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
кrom' днів по
відліхах святах.

БУКОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 ар.

Рускі соціальні демократи.

В дополненю до статії з Кигуега Przemysk-ого і нашої статі „Записки політика“ маємо нині поговорити о руских соціальних демократах, аби образ суспільного руху галицьких Русинів був викінчений.

Як відомо, 10. червня с. р. делегати руских радикалів пп. Яросевич і Вітик зложили на зборах соціальних демократів у Відні таку заяву:

„Ми (руски радикали) стоїмо на ґрунті програми соціально-демократичної партії. Організація руских радикалів є на тепер самостійною, нашою областю агітаційною в руске селянство, а її специальні відносини вимагають конечно відмінної тактики. Для того хочемо піддержати самостійність партії, але бажаємо вступити в дуже тісний контакт з соціально-демократичною партією і будемо все готові в подіноких практичних случаях з нею спільно поступати, порозумівати ся з її зарядом партійним, як також відповісти вимогам до нас зверненим.“

По тій заяві встав соціаліст Поляк посол Дашиньский і — після „Arbeiter Ztg.“ — сказав таке:

„Особливі обставини руского селянства вимагають такого становища рускої радикальної партії. Крок, який она тепер зробила, є кроком наперед, і подає напрям, в якім сеся партія від тепер мусить іти і буде йти. То ще лише квестія часу, коли рускі радикали почують себе такими сильними, що виступлять всі проти дріб-

них спорів національних так само енергічно, як ми. До того причинило ся чимало також наше теперішне становище що-до інтернаціоналізму. Позвольте-ж мені супротив сего висказати найщирішу радість і погратулювати руским радикалам до сего їх кроку.“

Та досить протекційна ґратуляція п. Дашиньского остаточно була не на місці, що по правді не рускі радикали зблизилися до соціальних демократів, тілько соціальні демократи до руских радикалів.

Ми ще перед зборами соціальних демократів у Відні в статі Spectatora п. з. „На сторожі“ виказали, що „духове наше жите розходить ся чимраз більше в двох противних собі напрямках: один напрямок — се зростаючий клерикалізм разом зі всіми своїми консервативними прикметами; а другий напрямок — замітний особливо у молодіжі — то не менше зростаючий радикалізм зі всіми своїми поступовими прикметами і ідеалами. Між двома скрайними напрямками пливуть два каламутні потоки, один — народовців з „Дѣломъ“ і Романчуком на чолі, а другий московофілів (старорусинів) з „Галичаниномъ“ на чолі. Ті два потоки остатними часами стараються попасті в одно русло, виступити з берегів і залити землю руску.“

Перші два напрямки добивають ся голосу на Русі; другі два мають уже свою публіку з давніх часів. Але в справі духового життя у людей, що попали в ті другі два каламутні потоки, трудно добавити виразні змагання до поступу; з їх учнів не можна зміркувати, чи се елементи поступові на Русі, чи консерватив-

ні; симпатії їх хилять ся все то в бік клерикальний, то в бік радикальний.“ Так справді було до часу приступу п. Яросевича і наших радикалів до соціальних демократів. „Дѣло“ вважало навіть п. Яросевича своїм послом, а властиво хотіло вибір его — вже по виборах — доконче взяти на карб заслуги спільнога виборчого комітету. Коли-ж п. Яросевич, яко видимий теперішній заступник руских радикалів, пристав до соціальних демократів, а ще до того зовсім маловажив собі народовів-опозиціоністів і московофілів, ті раді-нераді відрекли ся его — очевидно лише тому, що перше відрік ся їх — він.

Значить, вийшло на то, що ми зазнали в статі: „На сторожі“: два скрайні напрямки на Русі, клерикальний і радикальний, поступають консеквентно дальше, лише два посередні не знають, що з собою почати. Коли ми нарікаємо, що в нас за богато партій, а через то її безголове, то ми повинні бути раді тому, що обставини помалу спонукають Русинів приймати форму європейських партій, в котрих щіль і средства ясно означені, на кождій випадок ясніше, ніж в дотеперішніх наших партіях, а через то зменшують число наших невиразних партій.

У нас такі нездорові відносини, що цілі партії існують лише завдяки своїй неясності і неконсеквенції. Так само й люди, що їх доля випадала на заступників руского народу, дуже часто держать ся лише хитанем поміж партіями. Вже трохи не виробив ся у нас ідеал політика, котрий вміє гарно піддурити всій партії, вміє ходити поміж доці, щоби лише на него го-

Як чоловік зійшов на пана.

Оповідання
ВЯЧЕСЛАВА БУДЗИНОВСКОГО.

(Дальше.)

— Жартуй здоров. „Шо-до мене, то мені тепер так чось легко, як би камінь спав з серця.“

— Ой буде тобі легко, як школярка заче в очі лізти!

О дванайцятій був Стефан на улиці Осолінських. Хотів лиш „придивити ся“, чи она справді така гарна, як ему зразу віддала ся.

Перейшли по-при себе.

— Шельма що день гарнійша!

Похнюючи голову і снував ся без ціли по місті.

По обіді забрали ся знов до скрипітів. Читане звалив нині на Петра, а сам ляг на отоман і порівнював... Порівнював школярку з Галькою. Чим довше порівнював, тим більше був зіротований.

— Е! певно глупа гуска польська. Що о тім думати! Впрочім і не знаємо ся... Аде я муши дійти, що за одна.

— Стефане! Ти слухаеш?

— Слухаю.

— Мені не здає ся. Чи не сниш ти любовні сні? О котрій думаєш? Школярка чи Гая? Не впору зачав, небоже, аванттуру. Се дуже неін практична річ, перед іспитом залюблювати ся. Я тобі кажу, що если не возьмем урльону від дівчат, і не думай сідати до іспиту. Грунтовно провалиш ся.

— Не говори много! Читай дальше, бо і так не много часу.

— Коли-ж бо мені здає ся, що ти дрімаєш.

* * *

По суботі, як то звичайно у нас буває, прийшла неділя. Стефан приїхав нічним потягом з провінції, де був на народнім вічу. Просто з зелінниці пішов до каварні, переглянув часописи, пройшов ся по місті, і коло одинайцятої години вертав до дому. На сходах застунив ему дорогу сторож і подав лист.

— Ще вчера приніс експрес.

— Експрес... мені? Як ви знаєте, що якраз мені? Окрім числа дому нема на листі жадної адреси.

— Описав вас докладно. Казав передати молодому блоюдинові, з борідкою, що ходить в яснім убраню і жовтих мештах, курить з срібної цигарниці, а в рукавичках ходить лиши дванайцятій в полуночі. Хто-ж се инишний, як не ви?

Стефан сховав лист до кишень і пішов на

гору. Докінчив до друку справоздане з вчерашнього віча і тоді аж отворив лист:

„Поважаний Пане!

Бачу, що ви заінтересували ся моєю особою. А я... чому з тим скривати ся? — і ви зробили на мені не-ліхе вражене. Біда лиш в тім, що не знаємо ся. Тяжко вам знайти спосіб познакомити ся зі мною? Если так, то я умощу вам дорогу. Напишіть мені, чи маєте охоту познакомити ся зі мною. За те, що я важила ся на такий ризиковний і в „порядній родині“ не-практикований крок, зле мене не судіть. Що я винна, що маю охоту пізнати Вас, а іншого способу нема, бо ви — здає ся — не обертаєтесь в товаристві, з котрим живе моя родина! Крім того я переконана, що не зачинаю з яким авантурником, а з чесним чоловіком, бо если би Ви були звичайний собі вітрогон, були би-сьте мене давно зачепили на улиці. Але мимо того, що я маю до Вас таке довіре, не зраджу наразі моє ім'я. Скажу доперва тоді, як Вас близше пізнам.“

Моя адреса:

А. А. А.

Львів, poste restante.

P. S. На улицю Осолінських більше не трудається, бо у нас школа вже скінчилася і мене там більше не побачите. Я укінчала вже свою „educaцию“.

Если схочете бачити мене завтра, то е в

лосували на посла та всі поважали его. „Він хотів і народовець, — каже ся — але нас москофілів шанує. Другий хоч і радикал, але не такий, як інші, на него можна голосувати... Очевидна річ, через то школа для виховування політиків зійшла у нас на школу деморалізації політичної; політикам позволяє ся крутити пересуваннями і дурити публіку. Коли з того боку возьмемо на розвагу поступки людей з двох „бігунів“: Барвінського і Яросевича, то хоч можемо, як кому до вподоби, не годити ся на них, але мусимо назвати їх консеквентними. А що та консеквенція доконче потрібна для знищення руского безголова, то ми є мусимо назвати і користною.

Австрійська соціальна демократія має в своїй організації групу галицьку, котра ділить ся знов на дві часті: краківську і львівську. У львівській були і рускі соціальні демократи, що в последніх місяцях видавали її свою газету: *Robinuk*. Ті самі рускі соціальні демократи брали в свій час живу участь в заснованню радикальної партії і досі від неї не відділилися, протищно йдуть разом, бо її між радикалами велика частина має пересування соціально-демократичні. Причиною, чому рускі радикали вже давніше не пристали до соціальних демократів, було се, що ті демократи не означили своїх відносин до мужиків (они будували лише на фабричних робітниках), а кромі того були інтернаціоналами. Народність їх не обходила, а мужик на їх думку повинен був перше зійти на безземельного робітника, аби з ним можна починати яку організацію. Коли ж нашим радикалам і мужики зі своєю дрібною власностю і народність були дорогі, то зближення їх до соціальних демократів можна було сподівати ся аж тоді, коли соціальні демократи з пересуваннями наших радикалів стануть числити ся. До того її прийшло тепер, чи приходить.

Вже при виборах з V-ої кури соціальні демократи в цілій Австрії, отже і в

неділю, пройдеться о дванадцятій годині по улиці Міцкевича.

А. А. А.

Стефан глянув на годинник.

— За пізно! Пів до першої. Мені все віззе в дорогу якийсь дідько. Через дурне віче, а ще дурнішу статю стратив таку добру нагоду. До завтра готова інакше надумати ся!

Стаття, з таким трудом склеєна, стаття, на котру редакція нетерпеливо ждала, стаття, котра повинна була наробити много шуму і заколоту між її політичними противниками, стаття, котра мала бути одним листом більше до вінця її слави, та статя... валала ся дрібненькими куснями по землі.

Сів писати — не статю, а лист.

— „Львів дня...“ зле, криве.

Подер папір і зачав другий раз.

— „Львів...“ і то не добре.

Третій раз викаїгравував дату уже цілком добре.

— „Найдорожа...“ Ні! се за скоро.

Подер.

„Панно...“ ні! і то зло. Готова думати, що єї легковажу.

— „Високоповажана Панно...“ а що далі?

Подер.

„Високоповажані...“

Подер. Вже й паперу не було. Вийшов на місто, купив ціле пудло паперу і зайшов до каварні. Випив дві чорні і зачав:

— „Високоповажана Панно!

Ах — чому я нині ще не можу назвати

Галичині і на Буковині, мусіли зійти ся з мужиками. Ішло о вибір кандидатів, то до того мужики були соціальними демократами не менше потрібні, як робітники. Наші радикали були не раді з того; казали тоді: „Перше ігнорували они мужиків, а тепер лізуть до них, хоч не мають для них програм! Наша радикальна програма ширша, бо обіймає і мужиків і робітників.“

Але при тих виборах соціальні демократи пізнали, що коли хочуть мати мужиків за собою, то таки мусять їх боронити, а з того і вийшло, що на своїх зборах у Відні в червні с. м. приняли в свою програму дві постанови, які вважали давніше великими ересями: одну — організацію партії (досі інтернаціональної) після націй, а другу: пропаганду між мужиками удержання *timidum existentiae* в формі таки того клаптика ґрунту, котрого перше соц. демократи не хотіли знати.

Таким чином практичне жите витворило у соціальних демократів потребу нових засад, противних їх давнішим теоріям, — і показало, що є в них а в наших радикалів спільногого. Спільногого вийшло так богато, що п. Яросевич не бачив причин, чому не мав би пристати до соц. демократів, тільки з тою дрібою формальностю при приступі, що не они ему, а він їм повинен був гратулювати такого звороту в відносинах до мужика.

Ми розповіли ширше зміни в соц. дем. партії на то, аби зрозуміти поступок наших радикалів і посла Яросевича. Як бачимо — поступок сей консеквентний і в нічім не змінює засад наших радикалів; навіть їх націоналізму не порушує.

„Дѣло“, котре по виборах доконче хотіло собі присвоїти п. Яросевича, хоч перед виборами зовсім за ним не агітувало (се також „політика...“), стало тепер взвивати п. Яросевича, аби він „пояснив близше своє поступоване.“ А *Руслан* накинув ся на духовенство, що оно на справозданію посолським дало вотум довірія п. Яросевичеві,

„котрий піддав ся під команду соціалістів“ — бо „на скілько нам відомо, др. Т. Окуневський між соціалістів іти не гадає...“ *Русланові* вільно бути невдоволеним з п. Яросевича, бо сам клерикальний і з тим не криє ся; але *Дѣло* і *Галичанин*, що перше вважали п. Яросевича своїм, а потім его відрекли ся, хоч він в нічім не змінився, не мають причин, жадати від него хиткого поступовання, коли взагалі таке поступоване вважають пікідливим. П. Окуневський, котрий „не гадає іти між соціалістів“, але притім не гадає іти і з Барвінським, що через те саме не заслугує зовсім, щоб з ним лішче обходити ся, як з п. Яросевичем. Штука ходженя поміж дощ у нас вправді поплатна, але вже наділа і кождій партії.

Взявши отсей дрібний наш рух суспільний на ширше тло, австрійське, ми бачимо, що помалу ґрунтують ся у нас дві партії, аноногічні до австрійських; в Австрії маємо з одного боку: консервативно-клерикальну реакційну партію і з другого боку: соціально-демократичну. Перша в парламенті має більшість, друга 14 голосів. Перша устроїла нам вибори, на котрі ніхто з Руцинів не годить ся, навіть Католицький Союзний; друга протишила ся тому в рішучий спосіб. „Дѣло“ і его посли також протестували; але на самих протестах виборчих робота „Дѣла“, Окуневського і Танячкевича, а також „Галичанина“ скінчилися не повинна (хоч — як досвід учить, — скінчиться ся на тім); — так тоді по пода-ти ся.

Ми не рішаемо справи, лише вияснююмо; ми знаємо, що, хоч як галицьким Руцинам Католицький Союз не в смак, але галицькі съвященики в нім певно колись опиняться (на то-ж они і съвященики!); з другої сторони ми знаємо, бо бачимо, що нам від нікого помочи не сподівати ся, що ніхто нам сили не дасть, лише ми ту

Вас по імені?! Питаєте, чи схочу прийти. Чому би ві! Єсли би ви знали, які я муки терплю від тої хвили, коли Вас перший раз бачив, були би Ви так довго з письмом своїм не зволікали... Ті безсонні мої ночі — може они раз уже минуться! Не пощастило ся мені нині ще огляdatи Вас. Будьте ласкаві — прошу Вас — визначіть мені сходини, коли і де хочете. Я в кождій хвили на Ваші услуги. Лиш молю і благаю Вас, не отягайте ся довго, бо гину з нетерпливості. Тисяч раз щоду руки і остаю з глубоким поважанем

Стефан Порубальський,
улиця Сапії ч. 23.

Заадресував і вибіг на улицю. При почтовій скринці задержав ся.

Ні, не тут. Лішше занести на головну почту. Там безпечніше.

По дорозі став міркувати, чи не написав якої дурниці.

— Варто ще раз прочитати.

Роздер коверту і читає раз і другий. Не дуже був одушевлений плодом своєї фантазії.

— Цілком глупий лист. Штубацький. Ви съміє мене.

Подер лист на кусники і пустив з вітрами. Вступив на почту і написав коротко другий:

„В. Поважана Пані!

Згода. Прошу визначити місце і час. Жду нетерпеливо на відповідь.

З поважанем

С. П. ул. Сапії ч. 23.

Заадресував і вкинув до скринки.

Товариство Гальки було сьогодні на Високім Замку. Стефан сидів дома. На другий день була на виставі. Стефан сидів дома. Не казав навіть виправдати себе. Учився з таким взяттям, як би завтра сідав до іспиту.

— Завтра повинен прийти лист.

Цікавість, чи в.д. школарки прийде лист, чи ні, так его збентежила, що не міг цілу ніч спати. Заснув аж по четвертій. О девятій годині будить его Стефан.

— Вставай! Кава вистигне.

Стефан випив каву і ляг назад в ліжко; ще й обернув ся на другий бік. В тій хвили скрипнула клямка. Стефан схопив ся, але се увійшов служащий, а не — листонос.

Петро зачав читати скринти.

— Не читай голосно, бо я хочу ще трохи спати.

Стефан удавав лиш, що спить. Він ждав на листоноса і вслухував ся в кождий шелест, який доходив з коритара.

— Що за біда? Минула вже десята, а листонос ще нема. Відай не прийде вже.

Зіп'рів так, що сорочка прилипла до тіла. Доходила вже одинадцята, як виліз з ліжка. Заки умів ся і викинув папіроску, минула одинадцята.

— Що таке, що листонос не приходить? Нині жду на лист.

— Був і принц. Лежать на столі.

Стефан кинув ся на листи, як ворон на паддину.

— Ти чому не сказав мені? Коли принц?

силу мусимо самі в собі виробити. А та сила — то нічо інше, лише освідомлене селян. Хто скоршо перейме їх на свій бік, той буде їх мати і вести. Перетягли їх на свій бік наші соціальні демократи (буви радикали) і вже можемо сказати, що їх дух в народі горюю, особливо на полі політичного освідомлення. Тепер і съященики наші не мають трохи доріг, тілько дві: або йти в бік консервативно-клерикальний, або на свою чорну реверенду вбирати радикальні відзнаки, як то робили сербські съященики.

Чим скоршо доведемо наше партійне жите до такого ладу, тим ліпше для всіх!

Spectator.

НОВИНКИ.

Чернівці, дні 2. серпня 1897.

Іменоване. Окінчений правник Доримедонт Попович іменований концептовим практикантом при черновецькій фінансовій дирекції.

Презенту на прав. парохію в Давидівцах одержав тамошній адміністратор о. Іван Карпук.

Посвячене новозбудованій православній церкви у Витилівці, де завідателем парохії є о. Генріх Семака, відбула ся вчера торжественно. З Чернівців виїхав на посвячене генеральний вікарій впр. о. архимандрит Рента в товаристві диякона Целевича.

Черновецький магістрат уважає своєю задачею, ігнорувати на кождім кроці всяких розпорядження вищих властей, головно, коли іде про шкільництво. Особливими „взглядами“ тішать ся у черновецькім магістраті Русини. Коли тов. „Руска Школа“ на підставі своїх, краєвим пра- вителством потвердженіх статутів жадало за- сновання рускої народної школи, черновецький магістрат відповів авторитетно, що товариство не є в таких справах компетентним. Такий суд в сій справі мав лише помочи магістратові, аби затягнути основане рускої народної школи як най-довше. Русини-народовці доходили свого права в кр. раді шкільний, а коли і там Німці стали

— Принес перед девятою. Я нічо не говорив, бо по перше ти спав, а по друге тому, що ти і так не маєш звичаю сейчас читати, тільки аж винес каву і викуриш папіроску.

— Перший не від неї, другий — і той ні. Третій — єї письмо!

Згорнув листи до кишень і виїхав на улицю. В хаті не хотів читати, щоби не зрадити ся зворушенем.

Поважаний Пане!

Я не сумнівалася о тім, що одержу від Вас прихильну відповідь. В однім я лиш розчарувала ся. Я викомбінувала собі, що лист виїде трохи довший і постичніший. А він такий язконічний! Такий сухий, як купецька фактура. Але може оно і ліпше. Ліпше для Вас, ліпше і для мене. Оно показує, що Ви не заводовий Дон Жуан, як загал Ваших ровесників, що річ трактуєте серіозно. Завтра, то є в той день, коли одержите лист, о третій по полудни, буду переходить через міський город. Прошу ждати на мене в алеї за реставрацією.

До побаченя

С.

р. с. Бачите? Зраджу Вам уже першу букву моєго імені!

(Дальше буде).

на становищу виключно германським, доходити свого права ще вище. — Міжтим кр. рада шкільна рішила, що у всіх буковинських середніх школах має ся завести обовязкову науку краєвих мов, рускої і волоської. Розуміє ся, що коли всі ученики мають в середній школі учити ся краєвої мови, то треба їх підготовляти вже в народній школі. З того виходить дальша консеквенція, що учителі народних школ в Чернівцях повинні вміти уділяти науку в рускій і волоській мові. Але що робить наш черновецький магістрат, взглядаючи черновецька міська шкільна рада? Ото розписує конкурс на посади двох учителів і двох учительок при школі на ул. краєвої палати, а о обовязковому знанню краєвих мов для уділювання в них науки не споминає ні одним словом. Чи справді черновецька шкільна рада міська сьоміє так ігнорувати розпорядження краєвої ради шкільної? Чи на те нема вже способу, щоби вкоротити бути тих панків німецьких? Сему брутальному нехтованню прав автохтонних мешканців треба положити кінець, а передовсім належить розписати новий конкурс на згадані посади з виразним усілівем, що кандидати мусять знати краєві мови, — передовсім однак руску мову, бо там рік-річно є геть понад 100 руских дітей, а ледви 20—30 волоських дітей — так щоби ті кандидати могли в краєвій мові уділяти дітям науки. Ми цікаві, чи здогадає ся черновецький магістрат се зробити? чи може вмішає ся в се кр. рада шкільна?

Знаменитий хор академіків руских зложив ся на поклик завізаного комітету в Перемишиль, щоби приготувати ся і вправитись до артистичної прогулки по більших містах всхідної Галичини. А іменно: дня 8-го серпня буде перший концерт в Тернополі, дня 9-го в Золочеві, 11-го серпня в Бродах, 12-го серпня в Сокали, 15-го серпня в Раві рускій, 17-го в Любачеві, 19-го в Самборі, 20-го в Дрогобичі, 22-го в Стрию, 23-го в Калуші, 25-го в Станіславові, 27-го в Коломиї і вкінці в Чернівцях.

Очевидно наша редакція постарає ся заздалегідь о докладні інформації, котрого дня приїде той хор руских академіків до Чернівців, і по-дасть се завчасу до відомості публіки. Але вже тепер звертаємо ся до всіх Русинів, котрим миє їх рідне слово і рідна руска пісня, щоби збиралася на той концерт самі і заохочували до того і інших. Нехай день того концерту збере в Чернівцях як найбільше рускої публіки. Можемо видавати гроші і слухати німецької музики і пісні, то повинні ми тим більше любити нашу рідну пісню. Тому приготовляйте ся вже тепер!

В справі пропавшого листу, про котрій ми донесли в суботнішнім числі, довідуюмо ся от що: У філії пошти на площи Австрої в Чернівцях надав черновецький рільничий банок рекомандований лист до Серету. Філія експедіювала той лист до головної пошти, але там молодий урядник мав тільки роботи, що з неосторожності написав на дотичнім протоколі до Серету о один лист менше, як властиво вислав. В Сереті почтовий урядник Фрідман казав наспівущу пошту отворити слузі, а повинен сам. На долу-ченій картці стояло, що рекомандованих листів до Серету експедіювано тільки а тілько, але в дійсності був один лист більше, і той щез відразу. Хто его умів так зручно сховати, не знає. Показало ся, що в тім рекомандованім листі були 4000 зл. Хто посилає гроші таким листом? То черновецькі жиди попали на таку гадку: Коли посилає ся пр. 4000 зл. як лист з грішими, то платить ся такеколо 2 зл. Аби не платити такої високої такси, жид забезпечує в другій банку свої гроші, і посилає тих 4000 зл. як простий рекомандований лист. Пронаде сей лист, а жид хоче рекламиувати свої гроші, то дістає від пошти кару потрійної такси, отже в сім випадку 6 зл., але дістає за пропавший рекомандований лист 20 зл., а від асекурації дістає всі 4000 зл.; значить, жид робить „гешефт“ на 14 зл. От маєте жидівську спекуляцію, котра не щадить навіть ц. к. урядів.

Рідкий ювілей. Черновецька поліція виловила знаного злодія Николая Бурачинського і віддала его судові. Се вже 25-ий раз Бурачин-

ський заслужив собі на гостинність судову. В Росії він здобув собі на грудях печать на вічну пам'ятку, а треба знати, що ту печать витискають горячою смолою. У Бурачинського найдено срібну посудину, котру — як сам признає ся — вкрав з двома товаришами в Станіславові. Тепер шукає поліція за тими спільниками.

На запитане, що діє ся з руским перекладом нової цивільної процедури, відповідає редактор руского „Вістника законів державних“, др. Олександр Кулачковський, що той переклад поручено осібному комітетові з рамени Наук. тов. ім. Шевченка. Сей комітет виготовив вже всі переклади, з виїмкою інструкції про організацію судів. Відбитки з тих законів робить не міністерство, а самі інтересовані круги, отже рускі правники повинні приступати сюди справу.

Знають своїх людей! Засуд в голосі під процесі Бойчева не заспокоїв болгарської суспільності, бо всі переконані, що та „досмертна“ вязниця не потриває довго завдяки близьким зносинам Дечка Бойчева з жінкою князя болгарського і взагалі з двором. Публична опінія могла бути успокоена лише через кару смерті і то зараз виконану.

Що стало ся з баллоном Андрея? Про Андрея і його товаришів, що полетіли баллоном до північного бігуну, нема доси і чутки. Загально вже припускають, що всі три съмілі воздухоплавці згинули в дорозі. В тім переконано укріпляє ще більше вість, яку подав капітан Леман голландського корабля „Дортрехт“, котрий їдуши з Архангельска через біле море, видів на воді щось великого, здутого. Леман каже, що предмет той на воді виглядав як би до половини порожній баллон. Не міг то бути якийсь розбитий корабель, бо предмет, плаваючий на воді, виглядав за еластичний; не міг то бути також погибший кит, бо було бі від него заносило падиною. Леман не слідив за тим предметом близше, аж коли приїхав до Роттердаму і довідав ся тут о подорожі Андрея, прийшов ему на гадку той предмет на воді. Нанцен не хоче вірити тому, що той предмет був дійсно баллоном Андрея, бо ему здає ся неімовірним, що баллон за шість днів залишив аж на біло море, тим більше, що балон під час від'їду лежав просто на північ. Інші знатоки кажуть, що може бути, що дальнє упав у воду, але всі три подорожні може виratували ся, бо мали досить средств до того.

Дрібні вісти. В Магалі розтяла собі 18-літна Марія Білогорська ножем жили. Стан єї безнадійний. Причина самоубійства нещаслива любов. — Прот жадає своїх жертв. І так уточнилися: коло Новоселиці 9-літній Шльома Штро, в Цурні 46-літній Петро Олексій, а в Стрілецькім Куті 9-літній Ілько Тащук. — В п'ятницю впав в Альцах сніг. Термометр показував 4° зимна. Але о 9-ї год. зраня сонце стояло за кілька хвиль весь сніг. — Довідуюмося, що статут електричної спілки акційної вже наспів з міністерства з деякими стилістичними змінами. Черновецький магістрат прийме ті зміни до відомості і тоді міністерство затвердить ту спілку. Рахунок електричного трамваю веде ся вже тепер на ім'я той, формально ще неістнуючої спілки. — Залізничну стацію Неполоківці мають після ореченя відбувшоїся комісії відповідно розширити задля локальної залізниці, котру будують з Неполоківців до Вижниці. — Обірвала ся гора в Жабю на Краснім Лузі і звалила ся в Черемош такою масою, що на хвильку загатаила воду в ріці. Колиби та сіножата, що були на горі, знищило зовсім, а люди з худобою ледви утекли. Був то насідок хмаролому, який настав був в сій стороні дня 20-го липня. — Командант стації жандармерії в Тисменици Гнат Микитин виratував з нараженем власного життя дня 11-го с. м. з горючого будинку в Клубівцях півторарічну дитину, а Микола Наконечний, дорожник янівський, побачивши, як 8-літній хлопець Степан Мушка упав з моста на Верещиці у воду, кинув ся в ріку і виratував потапаючого хлопця. — Короля Швеції і Норвегії Оскара, якому називали всі відділи віденського університету почестьним доктором з нагоди 25-их роковин його панування. — У Львові відбула ся оногди про-

моція інспектора народних шкіл Кароля Фалькевича на доктора філозофії. При промоції були присутні жінка, 14-літня дочка і 10-літній синок. Фалькевич вже жонатим скінчив гімназію, опісля університет, а тепер здав докторат філозофії.

Для панів учителів!
INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомлення
(Schulnachrichten)
є на складі
в друкарні „Рускої Ради.“
Просимо о замовлення.

БУРСА
„Народного Дому“
в Чернівцях.

дастъ в році шкільнім 1897/8 щіле удержане і надзір **30** питомцям, передусім ученикам 1. і 2. рускої класи гімназіальної, а тілько винятково з особливих причин і ученикам інших шкіл. Оплата виносить 2 зр. на інвентар, 1 зр. піврічно за пране і 15 зр. місячно за удержане, платних з гори. Питомці мусять виказати ся, що мають три рази змінити біле на постель, 6 пар біля, 4 ручники, 6 хусточек до носа, 2 пари обуви і добру одіж; без того не вільно буде ніякому питомцеві спровадитись до бурси.

Поданя о приняті до бурси треба вносити до кінця серпня с. р. Ученики, що ставляться муть до вступного іспиту до 1. рускої класи гімназіальної по вакаціях, мають внести поданя о приняті до бурси також до сего терміну; рішене о їх приняті западе в день самого іспиту. В поданях, підписаніх родичами, треба означити докладно, кілько хто обовязується платити місячно. Приняте зависіти буде головно від висоти місячної плати, однак ученики з недостаточним поступом і невідповідним поведіннем не будуть зовсім приняті.

До кожного поданя треба прилучити послідне съвідоцтво шкільне, а до подань о знижені місячної плати ще й съвідоцтво незаможності, підписане урядом парохіальною, громадським, податковим і катаstralним.

Заряд бурси доложив всіх старань, щоби питомці мали здоровий харч і стараний догляд.

Котвица

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмиррюючий лік на втиране: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх антиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою **Rіхтера Liniment з котвицею** і принимати з осторожністю лише фляшки зі знанням знаком охоронним „Котвица“ бо лише ті правдиві. Аптика Rіхтера під золотим львом у Празі.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовського.

ПОІЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-европейского.

відходять з Чернівців						приходять до Чернівців					
до Неполоківців, Снятини, Львова, Відня	819	*	854	*	1232	404	*	1025			
до Глубоки, Гадікальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	III48	*	351	*	832	—	*	635			
до Садагури, Бояна, Новоселиці	645		430		—	—		—			
з Глібони						до Глібони					
до Карапчева, Сторожинця, Bergometu, Межиброда	814		535		—	—		—			
Перший поїзд іде на шляху Bergomet, Межиброда від 1-го марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятницю.											
з Гадікальви						до Гадікальви					
до Радівців	610		1003		228	612		805			
з Гатни						до Гатни					
до Качики, Гурагумора, Вами і Кімполонг'у	1010		201		—	—		—			
з Іцкан						до Іцкан					
до Сучави	327		630		1009	216		718			
з Вами						до Вами					
до Рус-Молдавиці	346		647		913	1132		250			
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стаціях Вама, Драгоша і обох Молдавицях.											
з Карапчева						до Карапчева					
до Чудина н. С.	854		1007		615	—		—			
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, інчий кождій дніни.											

— поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно-европейский іде о 46 мінут пізніше від черновецького часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечера до 5 год. 59 мін. рано і зазначає ся підчеркненем мінут.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“

в Чернівцях.

Перша на Буковині
РУСКА ДРУКАРНЯ
 в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецькій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайтесь з роботами до своєї рускої друкарні!

Відзначене на краєвій виставі в р. 1894 почетним дипломом
ц. к. міністерства торговлі.

Краєве товариство ткацке

„PRZĄDKA“

(ПРЯХА)

в Коросні

поручає Пов. П. Т. Нублиці свого виробу чисто ліняні звістні з доброти, ручно ткани

ПОЛОТНА КОРЧИНЬСКІ

від найгрубіших до найтоньших веб і біле столове о взорі кістковім і адамашковім;

також доставляє матеріалів на комплектні і найдешевші

ВИПРАВИ СЛОВНИ.

Замовленя просимо надсилати просто до Коросна (пошта, телеграф і стація залізнична в місті).

Прібіки і цінники на жадане оплатно і відворотно поштою.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**